

— Ела зимасъ?... Сега всички трѣбва да работимъ.

— Приказки!... Миналата зима ходихъ въ единъ мравунякъ да искамъ малко житце, а тѣ ме оскърбиха. Казаха: който презъ лѣтото е пѣлъ, нека сега поиграй!

— Добре сж ти казали, — се засмѣла мравката, безъ да спира работата си.

Щурецътъ остава самъ. Озърта се насамъ-нататъкъ: всички работятъ. Па емва се; на нѣколко скока се отзовава на малка падинка, дето почива единъ старецъ.

— Добъръ день, дѣдо!... и като се поклоня, приближава възриванъ, че ще има, съ кого да поприказва.

Старецътъ го изгледва съ насмѣшка: -- хубава работа! Цѣлъ свѣтъ плѣпналъ на работа, а ти такъвъ здравенякъ си трѣгналъ да пѣешъ и си губишъ времето.

— Господъ е отредилъ едни да работятъ, а други да пѣятъ.

— Злословишъ, шурчо!... Богъ е далъ труда за всички.

Но такива като тебе не знаятъ и не признаватъ, че работата е благодать. Тя се придобива съ търпение. Лѣтото е дадено за работа. И който лѣте работи, само то ще има зимовина.

— Това не зная.

— Не само това не знаешъ... Ако знаеше това, което не знаешъ, би отишълъ при мравките да се поучишъ.

— Благодаря! Робъ на работата не ставамъ. Азъ знамъ едно: гой душа, да те слуша!